

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/96/2021
Identifikačné číslo spisu: 2314211806
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:2314211806.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobcu CNS Austria, s. r. o., so sídlom v Kútoch, Bratislavská č. 264, IČO: 36 686 115, zastúpeného spoločnosťou Biksadský & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Michalská č. 9, IČO: 36 858 552, proti žalovanému Obec Dlhá nad Váhom, so sídlom v Dlhej nad Váhom č. 225, IČO: 00 305 901, zastúpenému spoločnosťou ŠÁŠIK & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Sokolská č. 18, IČO: 36 860 069 o zaplatenie 23.665,97 € s príslušenstvom, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/2/2020-407 z 19. apríla 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Galanta (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 15Cb/34/2014-161 z 28. apríla 2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 23.665,97 € spolu s 8,25% p. a. úrokom z omeškania od 11. februára 2014 do zaplatenia, ďalej náhradu trov konania v sume 1.419,50 € a napokon náhradu trov právneho zastúpenia v sume 3.058,09 € k rukám právneho zástupcu žalobcu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2 Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že v konaní bolo preukázané, že účastníci uzatvorili zmluvu o poskytovaní konzultačných činností zo dňa 26. februára 2010 za účelom získania finančných prostriedkov zo štrukturálnych fondov Európskej únie, resp. iných verejných fondov Európskej únie, prípadne verejných fondov v Slovenskej republike, žalobca na jej základe riadne poskytol konzultačné služby, podal projekt, získal pre žalovaného finančné prostriedky, z dôvodu ktorého dospel k záveru, že mu v zmysle článku 4.2.2 zmluvy patrí právo na zaplatenie dohodnutej odplaty. V súvislosti s námietkou žalovaného, že ustanovenia uvedenej zmluvy nie sú v súlade so zákonom č. 25/2006 Z. z. o

verejnom obstarávaní, súd prvej inštancie uviedol, že zmluvné vzťahy spočívajúce v poradenskej a konzultačnej činnosti vykonávanej pri získavaní finančných prostriedkov zo štrukturálnych a iných fondov EÚ podliehajú zmluvnej voľnosti a táto činnosť nie je priamo regulovaná zák. č. 25/2006 Z. z. Súd prvej inštancie vyslovil ďalej názor, že dohodou zmluvných strán, obsiahnutou v čl. 4.2.1 a čl. 4.2.2 zmluvy nemohlo dôjsť k porušeniu ustanovení zák. č. 25/2006 Z. z., pretože samotné verejné obstarávanie, v zmysle realizácie samotnej verejnej súťaže a jej vyhodnocovanie realizoval žalovaný, teda práve on musel dodržať nediskriminačný prístup ku všetkým účastníkom verejnej súťaže, keďže mu to ukladá zák. č. 25/2006 Z. z. Keďže bol žalovaný povinný vyhodnocovať ponuky v súlade so zákonom č. 25/2006 Z. z., súd dospel k záveru, že samotné zmluvné ustanovenia neboli spôsobilé zvýhodňovať pri vyhodnocovaní spoločnosť Enermont s. r. o. V súvislosti s námietkou žalovaného, že účel zmluvy bol zmarený v dôsledku nezúčastnenia sa spoločnosti Enermont s. r. o. na verejnej súťaži, zdôraznil, že zo zmluvných ustanovení vyplýva, že výška odmeny nie je závislá od účasti spoločnosti Enermont s. r. o. na verejnej súťaži, ale od jej prípadného úspechu. Poukázal na to, že výsledky vykonaného dokazovania potvrdili, že ak by žalovaný pred podpisom samotnej zmluvy so žalobcom vykonal úkony smerujúce k zisteniu obvyklej výšky odmeny, dospel by k záveru, že obvyklá výška odmeny za tieto činnosti sa pri totožných resp. obdobných činnostiach pohybuje vo výške 10% z priznaného finančného príspevku. Z uvedeného súd prvej inštancie vyvodil, že ustanovenie čl. 4.2.1 zmluvy je potrebné považovať za akúsi zľavu z dohodnutej a obvyklej odplaty za činnosti realizované žalobcom, pričom sa žalovaný nemohol domnievať, že nárok na zľavu nadobúda automaticky. Samotnú finálnu realizáciu projektu, ktorá bola umožnená aj činnosťou žalobcu považoval za dôkaz svedčiaci o naplnení účelu zmluvy. Zdôraznil, že ani žalovaný v priebehu konania nespochybnil, že projekt bol realizovaný aj vďaka činnosti žalobcu. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že ak by aj dospel k záveru o neplatnosti článkov 4.2.1 a 4.2.2 zmluvy, nezbavovalo by to žalovaného povinnosti zaplatiť žalobcovi odmenu v obvyklej výške. Žalobcom požadovanú sumu považoval za súladnú so zmluvným dojednaním, nakoľko suma 23.665,97 € pozostáva z 10% poskytnutého príspevku (207.596,26 €), teda z 19.721,64 € a z 20% DPH v sume 3.944,33 €. S poukazom na ustanovenie § 517 ods. 1 a 2 Obč. zák. a § 3 ods. 1 Nariadenia Vlády č. 87/1995 Z. z. priznal žalobcovi aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania odo dňa 11. februára 2014, teda odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry č. 0114001. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 OSP, plným úspechom žalobcu v konaní a vznikom trov v sume 4.477,59 €.

3 Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 31Cob/128/2016-228 zo dňa 27. februára 2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil za stotožnenia sa s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku /ďalej aj „CSP“/), keď vyslovil jeho vecnú správnosť.

4 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP (ďalej aj „dovolací súd“) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné, a preto uznesením sp. zn. 1Obdo/93/2018 z 25. septembra 2019 rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/128/2016-228 z 27. februára 2018 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie. Konštatoval existenciu dovolateľom namietanej vady odvolacieho konania podľa ust. § 420 písm. e/ CSP, keďže predmetná vec nebola pridelená a prerozdelená v súlade so zákonom.

5 Odvolací súd po zrušení rozsudku dovolacím súdom a vrátením mu veci na ďalšie konanie dňa 19. apríla 2021 rozhodol rozsudkom č. k. 21Cob/2/2020-407 tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

6 Odvolací súd v odôvodnení rozsudku 21Cob/2/2020-407 z 19. apríla 2021 (v poradí druhého) uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, keď námietky žalovaného obsiahnuté v odvolaní neboli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, ku ktorým dospel súd prvej inštancie.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku, s odkazom na skutkový stav zistený pred súdom prvej inštancie a stotožňujúc sa s vysloveným právnym záverom uviedol, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal ním tvrdenú neplatnosť ustanovení čl. 4.1.1 a 4.1.2 účastníkmi uzatvorenej

zmluvy pre jej rozpor so Zákonom o verejnom obstarávaní. Ani odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že predmetnou zmluvou malo dôjsť k porušeniu alebo obchádzaniu Zákona o verejnom obstarávaní, keď pre spoločnosť Enermont s. r. o. zo zmluvy nevyplyvali žiadne výhody vo verejnej súťaži a pre žalovaného zo zmluvy nevyplyvali žiadne povinnosti, v zmysle ktorých by mal pri realizácii samotnej verejnej súťaže nejakým spôsobom zvýhodňovať túto spoločnosť. Súd prvej inštancie preto správne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni odmenu za služby poskytnuté v zmysle predmetnej zmluvy, keďže žalovaný ani netvrdil neobvyklosť dohodnutej odmeny. V súvislosti s námietkou žalovaného, nepriamo naznačujúcou existenciu nápadne nevýhodných podmienok pre žalovaného, odvolací súd poznamenal, že v § 267 ods. 2 Obchodného zákonníka je vyslovene vylúčená v obchodnoprávných vzťahoch aplikácia ustanovenia § 49 Obč. zák. (právo účastníka na odstúpenie od zmluvy uzavretej za nápadne nevýhodných podmienok). Zdôraznil, že takéto riešenie vyplýva zo skutočnosti, že podnikateľ vie dôslednejšie uvážiť, do akého vzťahu a za akých podmienok do neho vstupuje a tiež znáša podnikateľské riziko. Skutočnosť, že zmluvné plnenia sú navzájom v hrubom nepomere, samu o sebe nepovažoval za odporujúcu dobrým mravom alebo zásadám poctivého obchodného styku, konštatujúc, že taký môže byť skôr proces uzavierania zmluvy, pokiaľ istým spôsobom diskvalifikoval slobodu vôle niektorej zmluvnej strany. Žalovaný však nenamietal, že by s uzavretím zmluvy s predmetnými zmluvnými článkami nebol súhlasil. Samotný nepomer vzájomných plnení nie je dôvodom neplatnosti zmluvy pre rozpor s dobrými mravmi či zásadami poctivého obchodného styku. Napokon poukázal na navzájom si odporujúce tvrdenia žalovaného v odvolaní, keď na jednej strane konštatoval, že nemožno nevidieť snahu súdu prvej inštancie, ktorý sa v odôvodnení rozsudku vyjadreniami a argumentáciou žalovaného voči žalobou uplatnenému nároku podrobne zaoberal a na druhej strane tvrdil, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, z akých dôkazov súd prvej inštancie vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, keď dospel k záveru, že predmetná zmluva o poskytovaní konzultačných činností je vo všetkých svojich častiach platným právnym úkonom.

7 K zloženiu senátu, ktorý vec na odvolacom súde prejednal a rozhodol, odvolací súd dodal, že po zrušení rozsudku odvolacieho súdu a vrátení veci odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, predseda Krajského súdu v Trnave pokynom zo 7. januára 2020 č. Spr. 6/2020-1 prideliť predmetnú vec na prejednanie a rozhodnutie náhodným výberom prostredníctvom elektronickej podateľne senátu konajúcemu v obchodnoprávných veciach („Cob“), a to pod novou spisovou značkou. Konečné zloženie senátu označil za súladné s platným rozvrhom práce Krajského súdu v Trnave v znení príslušných dodatkov k rozvrhu práce.

8 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnil ustanovením § 420 písm. e/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Dovolateľ tvrdil, že vo veci opäť (i po zrušení rozsudku odvolacieho súdu Najvyšším súdom Slovenskej republiky a vrátení veci odvolaciemu súdu) rozhodoval nesprávne obsadený súd, keď o jeho odvolaní rozhodoval senát 21Cob v zložení S. ako predsedníčka senátu a sudcovia JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Róbert Foltán ako členovia senátu. Vyslovil názor, že obsadenie senátu nebolo legitímne, keďže rozhodovanie senátu s označením 21Cob nemalo zákonné opodstatnenie. Podľa názoru dovolateľa, zákonným senátom mal byť senát 31Cob, do ktorého vec v roku 2016 napadla v zložení JUDr. Pavol Laco, predseda senátu, JUDr. Ľubomír Bundzel, tiež predseda senátu (sudca spravodajca) a JUDr. Bibiana Ťažiarová, členka senátu. Namietal, že ak vec bola zákonne pridelená na rozhodnutie senátu 31Cob, nevznikol legitímny dôvod, aby sa po zrušení dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a vrátení veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu, predmetná vec opätovne nevrátila na prejednanie a rozhodnutie do zákonného senátu 31Cob, a to bez ohľadu na skutočnosť, že zrušené rozhodnutie bolo vydané nesprávne obsadeným senátom. Vyslovil názor, že podľa Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2020 v znení dodatkov k rozvrhu práce platných ku dňu vrátenia veci na rozhodnutie odvolaciemu súdu a z neho vyplývajúcich zásad a pravidiel pridelenia vecí na jednotlivých úsekoch (viď bod 1. časť A zásad), vec sa mala po zrušení rozhodnutia na základe dovolania zapísať do registra tomu senátu odvolacieho súdu, ktorý rozhodoval pred jej zrušením, avšak pod novou spisovou značkou. Dovolateľ namietol zákonnosť postupu odvolacieho súdu, ktorý zdôvodnil pridelenie veci inému než zákonnému senátu (31Cob) tým, že na základe pokynu predsedu súdu zo 7. januára 2020 č. Spr. 6/2020 došlo k

prideleniu veci na prejednanie a rozhodnutie náhodným výberom senátu konajúcemu v obchodnosprávnych veciach „Cob“ prostredníctvom elektronickej podateľne. Konanie predsedu Krajského súdu v Trnave považoval za zásah do zákonnosti rozhodovania v danej veci predstavujúci obchádzanie zákonných pravidiel pridelenia už skôr pridelených vecí podľa ust. § 51 ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „zákon o súdoch“). Navyše, vo vzťahu k zloženiu senátu 21Cob, ktorému bola vec na základe pokynu predsedu odvolacieho súdu pridelená, dovolateľ poukázal na skutočnosť, že senát vec nerozhodol v zložení zodpovedajúcim úprave Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2020, teda v zložení JUDr. Božena Husárová v pozícii predsedníčky senátu a S.

K. a JUDr. Róbert Foltán v pozícii členov senátu. Dňa 19. apríla 2020 vec rozhodol senát 21Cob v zložení S., predsedníčka senátu a členovia senátu JUDr. Róbert Foltán a JUDr. Erika Tischlerová. Upriamil pozornosť na znenie Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2020, v zmysle ktorého JUDr. Erika Tischlerová nebola stálou členkou senátu 21Cob a nebola určená ani na zastupovanie predsedníčky senátu JUDr. Boženy Husárovej, keďže na jej zastupovanie boli určení sudcovia S., JUDr. Róbert Foltán, S. a JUDr. Pavol Laczo. JUDr. Erika Tischlerová bola stálou členkou senátu 9 Co zaradenou do občianskoprávneho kolégia, nie do obchodnoprávneho kolégia. Pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného Krajským súdom v Trnave neboli teda dodržané ústavné a zákonné pravidlá riadneho senátneho rozhodovania.

Keďže rozhodnutie predmetnej veci senátom odvolacieho súdu v nesprávnom obsadení malo za následok porušenie ústavnej zásady neodňateľnosti zákonného sudcu v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, dovolateľ žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu, ako i súdu prvej inštancie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9 Za nesprávny označil záver súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu, o platnosti Zmluvy o poskytnutí konzultačných činností. Súdom vytykal, že nezohľadnili pravidlo zákazu zneužitia práva, ktoré znamená, že niekto síce koná v súlade s právom ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnou normou nežiadúci a nepredvídaný (ÚS ČR sp. zn. II. 119/01). Ide teda o konanie navonok dovolené, ktorým má byť dosiahnutie nedovoleného výsledku (ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 25/05). Za takéto žalovaný považoval konanie žalobcu, ktorý sa cez zmluvné podmienky Zmluvy o poskytovaní konzultačných činností snažil ovplyvniť budúce verejné obstarávanie a docieľiť, aby sa víťazom verejného obstarávania stala jeho partnerská spoločnosť Enermont, s. r. o. a s touto bola uzatvorená zmluva na vykonanie rekonštrukčných prác. Žalobca za to obci sľúbil zvýhodnenú cenu dohodnutých konzultačných služieb a odpustenie provízie. Žalobca sa teda snažil ovplyvniť priebeh budúceho verejného obstarávania a dosiahnuť, aby sa víťazom verejného obstarávania stala práve jeho partnerská spoločnosť Enermont, s. r. o. Samotné uzatvorenie zmluvy nebolo v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní ako to konštatovali aj obidva sudy, ale bolo prostriedkom neprípustného ovplyvnenia verejného obstarávania. Konkrétne ustanovenia zmluvy navádzali na obídienie a nedodržanie Zákona o verejnom obstarávaní a boli preto v rozpore so zákonom v zmysle § 39 Obč. zák. Za nesprávny ďalej označil dovolateľ záver súdov, že pri dokazovaní neplatnosti konkrétnych ustanovení zmluvy (body 4.2.1 a 4.2.2), žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Namietal, že nemôže byť kladené za vinu žalovanému, že nedošlo k naplneniu zmluvy, pretože subjektom, ktorý toto zmaril, bola práve spoločnosť Enermont, s. r. o. ktorá sa na verejnom obstarávaní veci nezúčastnila. Podľa názoru dovolateľa sudy pochybili, keď pri posudzovaní zmluvy neprihľadali na skutočnosť, že obsah celej zmluvy bol koncípovaný samotným žalobcom. Poukázal na ústavnú prax, ktorá jasne odkazuje na všeobecne platný právny princíp, podľa ktorého, ak sú v zmluve použité formulácie a pojmy, ktoré možno vykladať rozdielne, javí sa byť spravodlivé, aby neboli vyložené v prospech toho, kto ich do zmluvy vložil. Je nepochybné, že medzi účastníkmi konania došlo pri interpretácii konkrétnych zmluvných podmienok k nezhode, preto v záujme riadneho právneho posúdenia veci bolo povinnosťou súdov oboch inštancií, aby sa na základe vykonaného dokazovania zaoberali posúdením skutočnej vôle strán v okamihu uzavretia zmluvy, pričom prejav vôle bolo potrebné vykladať podľa ust. § 266 Obchodného zákonníka, čo sudy opomenuli. Záverom namietal, že z rozhodnutí, či už súdu prvej inštancie alebo odvolacieho súdu, nie je možné zistiť, aké interpretačné pravidlo podľa § 35 Obč. zák. a § 266 Obch. zák. v danej veci aplikovali, keď dospeli k záveru, že správnym výkladom dohodnutých zmluvných ustanovení je práve ten, aký použil žalobca (NS SR sp. zn. 6MOBdo 6/2009).

10 Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu vyslovil názor, že vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je daný žiadny žalovaným uvádzaný dôvod prípustnosti dovolania. Opakované námietky žalovaného ohľadom správnosti obsadenia odvolacieho súdu, resp. k porušeniu práva na zákonného sudcu, na druhej strane hrubým spôsobom zasahujú do práva žalobcu, ktoré vychádza z ústavne garantovaného princípu právnej istoty, prejavujúceho sa najmä v zásade nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí. Žalovaný primárne opiera svoje dovolanie o opakované procesné pochybenie odvolacieho súdu, ktoré malo nastať pri výbere senátu rozhodujúceho vo veci. Žalobca v danej súvislosti podotýka, že otázky pridelovania vecí konkrétnemu súdnemu senátu a správnosti jeho obsadenia sú internou záležitosťou správy súdu, ktorý je povinný rešpektovať ustanovenia zákona o súdoch a vlastný rozvrh práce a v prípade nekorektného postupu súdu je žalobca vystavený tvrdým následkom spočívajúcim v zrušení právoplatného rozhodnutia bez toho, aby dané procesné pochybenie súdu žalobca vedel alebo mohol ovplyvniť. Je preto nevyhnutné, aby dovolací súd pri posudzovaní novej vady konania z dôvodu nesprávneho obsadenia súdu dôsledne preskúmal faktickú mieru porušenia práva a skutočný vplyv prípadného porušenia práva na dosiahnutie iného rozhodnutia vo veci samej, aby bolo zabezpečené, že žalobca ako druhá sporová strana nebude prípadným zrušením rozhodnutia z dôvodu procesnej vady vystavený stavu právnej neistoty, a to bez jeho pričinenia. V súvislosti s ďalším žalovaným uvádzaným dovolacím dôvodom, a to § 421 ods. 1 písm. a/ CSP upriamil pozornosť na to, že žalovaný v dovolaní neuviedol v akej konkrétnej otázke sa odvolací súd mal odkloniť od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a taktiež neuviedol, o akú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu sa jedná. S poukazom na argumentáciu žalovaného v dovolaní vyslovil názor, že žalovaný dovolaním sleduje len ďalšie preskúmanie záverov potvrdených súdom prvej inštancie ako aj odvolacím súdom. V súvislosti s námietkami žalovaného, týkajúcimi sa platnosti dotknutých ustanovení zmluvy, odkázal žalobca na argumentáciu súdov oboch inštancií, s ktorou sa plne stotožňuje. Zmluva bola formulovaná celkom určito a zrozumiteľne, bez akýchkoľvek pochybností pri jej interpretácii a žalovaný tiež vyjadril jasne svoju vôľu uzatvorením zmluvy so žalobcom. Záverom poukázal na viaceré rozhodnutia a odborné názory, ktoré favorizujú výklad v prospech platnosti zmluvy (napríklad nález ÚS ČR sp. zn. IV. ÚS 1783/11, nález ÚS ČR III. ÚS 3900/12, nález Ústavného súdu SR I. ÚS 242/2007, nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 640/2014).

11 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací v zmysle § 35 CSP po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal najskôr to, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

12 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

13 Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného rozhodnutia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

14 Podľa § 420 písm. e/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

15 Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

16 Podľa § 431 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

17 Podľa § 431 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

18 Podľa § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 <. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

19 Podľa § 432 ods. 2 CSP, dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

20 Podľa ustanovenia § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

21 Podľa ustanovenia § 440 CSP, dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

22 Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania, vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP, pričom (okrem iného) dovolanie musí byť odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi a tieto musia byť vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP. Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. k posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP).

23 Z obsahu dovolania vyplýva, že jedným z dôvodov, z ktorých dovolateľ v zmysle § 420 písm. e/ CSP vyvodil prípustnosť dovolania je nesprávne obsadený odvolací súd. V zmysle citovaného ust. § 420 písm. e/ CSP dôvodom prípustnosti dovolania je aj to, že súd nebol správne obsadený, pričom o prípad nesprávne obsadeného súdu ide aj vtedy, ak vo veci nerozhoduje zákonný sudca (napr. II. ÚS 136/2008 z 5. novembra 2008). Právo na zákonného sudcu zaručuje Ústava SR v čl. 48 ods. 1, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz je neopomenuteľnou podmienkou riadneho výkonu súdnej moci. Na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na druhej strane predstavuje pre každého účastníka konania rovnako cennú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel) tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený - pre rôzne dôvody a rozličné účely - výber súdov a sudcov „ad hoc“. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia, ako garancia proti novej svoji, je súčasťou základného práva na zákonného sudcu i zásada pridelovania súdnej agendy a určenie zloženia senátov, na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce (napr. sp. zn. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Podľa ust. § 3 ods. 3 zákona o súdoch, zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte (§ 3 ods. 3 zákona o súdoch). Zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (§ 3 ods. 4 zákona o súdoch).

24 Podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi.

25 Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokolvek trestného obvinenia proti nemu.

26 Podľa čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

27 Podľa § 50 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na účely tohto zákona sa rozvrhom práce rozumie akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok.

28 Podľa § 51 ods. 4 zákona o súdoch, ak odsek 5 neustanovuje inak, náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom sa podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj v prípade

- a) dlhodobej šesť týždňov presahujúcej neprítomnosti zákonného sudcu, ktorému bola vec pridelená,
- b) zmeny v obsadení súdu sudcami, a to vrátane zmeny v dôsledku dočasného pridelenia sudcu; pri zmene v zložení senátu sa vec ponecháva v pôvodnom senáte, alebo sa prerozdeľí do iného senátu, kde sa zaraďuje sudca spravodajca tak, aby prerozdeľením veci bola zabezpečená rovnomerná zaťaženosť senátov na súde,
- c) výraznej nerovnomernosti zaťaženosť sudcov a
- d) ak bol zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená, z konania a rozhodovania vo veci vylúčený.

29 Podľa § 51 ods. 8 zákona o súdoch, ak bude vec súdu vrátená na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci, bude pridelená sudcovi, ktorému bola ako zákonnému sudcovi pôvodne pridelená; ak takéhoto sudcu na súde niet, prideli sa vec náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom podľa rozvrhu práce.

30 Podľa § 11 ods. 3 zákona o súdoch, súdy rozhodujú v senátoch, ak zákon neustanoví, že vo veci rozhoduje jediný sudca (ďalej len „samosudca“) alebo predseda senátu.

31 Podľa § 152 ods. 5 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy, veta druhá, ak dovolací súd nerozhodne inak, po zrušení veci na základe mimoriadneho opravného prostriedku sa vec zapíše do súdneho registra tomu senátu alebo samosudcovi, ktorý vo veci rozhodoval pred jej zrušením; vec sa vedie pod novou spisovou značkou a súvislosť s pôvodnou vecou sa vyznačí na spisovom obale a v súdnom registri, kde sa vyznačí aj výsledok konania o mimoriadnom opravnom prostriedku.

32 Podľa § 152 ods. 9 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy, veta prvá, ak bola vec zapísaná do nesprávne určeného súdneho registra, môže byť prevedená podľa pokynu predsedu súdu do správne určeného súdneho registra s novou spisovou značkou najneskôr do 30 dní odo dňa zapísania veci do pôvodného súdneho registra.

33 Podľa § 152 ods. 10 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy, veta druhá, ak nemožno zapísať veci podľa odsekov 3 až 9 pôvodnému senátu, pretože senát v pôvodnom zložení neexistuje, pridelia sa senátu, v ktorom je podľa rozvrhu práce zaradený sudca, ktorý bol určený ako spravodajca pôvodného senátu. Ak tento sudca prestal byť sudcom, bol pridelený na iný súd alebo vec nemožno prideliť senátu, v ktorom je zaradený sudca spravodajca z iných dôvodov, vec sa prideli senátu, do ktorého sú zaradení ostávajúci členovia pôvodného senátu; inak sa vec prideli náhodným výberom.

34 Podľa § 5 ods. 5 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy, podrobnosti o činnosti a organizácii súdneho oddelenia ustanoví rozvrh práce.

35 V prejednávanej právnej veci vec napadla na odvolací súd 27. októbra 2016 do senátu 31Cob, ktorý konal a rozhodoval v zložení predseda senátu JUDr. Pavol Laco, člen senátu JUDr. Ľubomír Bundzel a členka senátu JUDr. Bibiana Ťažiarová. Sudcom spravodajcom bol JUDr. Ľubomír Bundzel. Krajský súd v Trnave vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 31Cob/128/2016-228 z 27. februára 2018, pričom v súlade s príslušným opatrením predsedu súdu z 10. januára 2017 Spr. 15/17-1 a v zmysle Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2017 a 2018, senát rozhodoval v zložení predsedníčka senátu S., člen

senátu JUDr. Pavol Laczo a členka senátu Mgr. Monika Kadlicová. Rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/128/2016-228 z 27. februára 2018 bol na základe dovolania žalovaného uznesením č. k. 10Bdo/93/2018-380 z 25. septembra 2019 zrušený a vrátený Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie z dôvodu podľa ust. § 420 písm. e/ CSP zakladajúceho prípustnosť aj dôvodnosť dovolania proti rozhodnutiu vo veci samej, v ktorej rozhodoval nesprávne obsadený súd (senát). Dovolací súd dospel k záveru, že počas konania môže dôjsť k zmenám v personálnom obsadení senátu na základe predsedom súdu vydaného rozvrhu práce, resp. jeho zmeny, avšak predmetná vec nebola prerozdelená a pridelená v súlade so zákonom. Podľa názoru dovolacieho súdu, úprava rozsahu pôsobnosti jednotlivých senátov, tak ako to vyplývalo z rozvrhu práce, nepotvrdovala dôvod uvedený v opatrení predsedu súdu, a to špecializáciu vedúcu k prerozdeleniu už pridelených vecí, keď sudcovia, ktorí boli v roku 2017 členmi obchodno - správneho kolégia Krajského súdu v Trnave (vrátane členov senátu 31Cob) nevykonávali výlučne obchodnú alebo správnu agendu. V predmetne veci nebolo sporné, že vec bola po zrušení a vrátení na Krajský súd v Trnave rozhodnutá rozsudkom z 19. apríla 2021, č. k. 21Cob/2/2020-407, senátom 21Cob v zložení predsedníčka senátu S. a členovia senátu JUDr. Erika Tischlerová a JUDr. Róbert Foltán. Sudkyňou spravodajkyňou bola JUDr. Erika Tischlerová.

36 S ohľadom na dovoláciu námietku týkajúcu sa opätovného rozhodnutia nezákonného senátu, ktorého obsadenie nebolo legitímne, pretože zákonným senátom na rozhodnutie vecí po jej zrušení a vrátení Krajskému súdu v Trnave mal byť senát 31Cob, do ktorého vec v roku 2016 napadla v zložení predseda senátu JUDr. Pavol Laczo, člen senátu JUDr. Ľubomír Bundzel (sudca spravodajca) a členka senátu JUDr. Bibiána Ťažiarová; úlohou dovolacieho súdu bolo posúdiť, či zloženie senátu 21Cob, ktorý vec rozhodol po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu a jej vrátení odvolaciemu súdu, zodpovedá ústavnej požiadavke na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, resp. požiadavke rozhodovania správne obsadeného súdu. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu a je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolani podľa vopred známych pravidiel tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy. Avšak, pretože zákon nevyklučuje, že počas konania môže dôjsť k zmenám v personálnom obsadení senátu na základe predsedom súdu vydaného rozvrhu práce, resp. jeho zmeny, prípadne k prevedeniu vecí do správne určeného súdneho registra na základe pokynu predsedu súdu, dovolací súd skúmal dôvody vedúce k zmene pôvodne vec prejednávajúceho senátu 31Cob na senát 21 Cob a následným personálnym zmenám v tomto senáte.

37 Z pripojeného súdneho spisu a Rozvrhov práce Krajského súdu v Trnave na rok 2019, 2020 a 2021 v znení ich dodatkov, Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil nižšie uvedenú postupnosť pri pridelovaní predmetného spisu zákonnému senátu a následným personálnym zmenám v senáte. Dňa 18. decembra 2019 bola daná vec predložená Krajskému súdu v Trnave druhýkrát na rozhodnutie o odvolaní, a to proti rozsudku súdu prvej inštancie z 28. apríla 2016 č. k. 15Cb/34/2014-161 a bola pridelená senátu 31Cob, ktorý vec prejednal a rozhodol pred zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu. Predsedníčka senátu 31Cob S. včas predložila spis sp. zn. 31Cob/135/2019 predsedovi Krajského súdu v Trnave s požiadavkou na prevedenie veci z nesprávne určeného registra 31Cob do registra určeného správne, náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov. Predseda Krajského súdu v Trnave o predloženej veci rozhodol Pokynom Spr. 6/20-1 zo 7. januára 2020 tak, že v zmysle ust. § 152 ods. 9 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy v platnom znení, vec pridelil na prejednanie a rozhodnutie náhodným výberom senátu konajúcemu v obchodnoprávných veciach „Cob“ prostredníctvom elektronickej podateľne, a to pod novou spisovou značkou. V odôvodnení pokynu odkázal na Rozvrh práce Krajského súdu v Trnave na rok 2019, platný v čase opätovného zápisu veci (po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu a vrátení veci na ďalšie konanie), bod 1 Všeobecných zásad a pravidiel zapisovania a pridelovania vecí platných na všetkých úsekoch Krajského súdu v Trnave, v zmysle ktorého, po zrušení veci na základe dovolania, vec sa zapíše do registra tomu senátu, ktorý vo veci rozhodoval pred jej zrušením pod novou spisovou značkou. V ďalšom rade však poukázal na bod 11 Všeobecných zásad a pravidiel zapisovania a pridelovania vecí citovaného rozvrhu práce, z ktorého vyplýva, že ak veci podľa odsekov 1-10 nemožno zapísať pôvodnému senátu, pretože senát v

pôvodnom zložení neexistuje, pridelia sa senátu, v ktorom je podľa rozvrhu práce zaradený sudca, ktorý bol určený ako spravodajca pôvodného senátu. Ak tento sudca prestal byť sudcom, bol pridelený na iný súd alebo vec nemožno prideliť senátu, v ktorom je zaradený sudca spravodajca z iných dôvodov, vec sa pridelí senátu, do ktorého sú zaradení ostávajúci členovia pôvodného senátu; inak sa vec pridelí náhodným výberom. Dovolací súd konštatuje správnosť postupu Krajského súdu v Trnave, odkazujúc na relevantné odôvodnenie postupu obsiahnuté v pokyne predsedu krajského súdu. Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzoval, či predmetnú vec bolo možné pri jej druhom predložení Krajskému súdu v Trnave zapísať pod novou spisovou značkou do senátu 31Cob, ktorý vec prejednával a rozhodoval pôvodne. Vychádzajúc z Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2019 v znení dodatkov č. 1-19, platného v čase predloženia veci na prejednanie a rozhodnutie odvolaciu súdu po zrušení a vrátení veci, dovolací súd zistil, že takému zápisu bránila okolnosť neexistencie pôvodného zloženia senátu 31Cob v zložení predseda senátu JUDr. Pavol Laczo, člen senátu JUDr. Ľubomír Bundzel a členka senátu JUDr. Bibiána Ťažiarová. JUDr. Bundzel ako pôvodný sudca spravodajca už v danom čase nebol zaradený v žiadnom senáte, ktorý rozhodoval obchodnoprávnu agendu, bol zaradený do senátu rozhodujúceho správnu agendu. Vec rovnako nebolo možné prideliť ani do senátu, v ktorom by boli zaradení ostatní členovia pôvodného senátu (JUDr. Pavol Laczo a JUDr. Bibiána Ťažiarová), pretože taký senát neexistoval. Členka senátu JUDr. Bibiána Ťažiarová, rovnako ako predseda senátu JUDr. Pavol Laczo v danom čase neboli zaradení do žiadneho senátu rozhodujúceho obchodnoprávnu agendu. V zmysle platného rozvrhu práce, JUDr. Bibiána Ťažiarová bola zaradená do senátu rozhodujúceho civilnú agendu a JUDr. Pavol Laczo do senátov rozhodujúcich civilnú a správnu agendu. Navyše, v kontexte zrušujúceho rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, predmetnú vec nebolo možné zapísať do senátu 31Cob ani v zložení v akom vec rozhodol dňa 27. februára 2018 (predsedníčka senátu S., člen senátu JUDr. Pavol Laczo a členka senátu Mgr. Monika Kadlicová) z dôvodu, že podľa dovolacieho súdu sa jednalo o nezákonne zložený senát. Jediným logickým dôsledkom takého skutkového stavu bola skutočnosť, že po zrušení rozhodnutia krajského súdu uznesením najvyššieho súdu, predmetná vec mohla byť pridelená náhodným výberom novému senátu. V danom prípade sa nejednalo o nezákonné prerozdelenie už pridelenej veci, ako namietol dovolateľ, išlo o prevedenie veci na základe pokynu predsedu krajského súdu do správne určeného súdneho registra, náhodným výberom v súlade s ust. § 152 ods. 10 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy a bodom 1 a 11 Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2019 v znení dodatkov č. 1-19.

38 Vychádzajúc z uvedeného, predmetný spis bol k 8. januáru 2020 legitímne pridelený náhodným výberom do senátu 21Cob, ktorý vec prejednával pod sp. zn. 21Cob/2/2020 v zložení predsedníčka senátu JUDr. Božena Husárová a členovia senátu JUDr. Róberta Foltán (bez pridelovania vecí) a K.. Sudkyňou spravodajkyňou bola predsedníčka senátu JUDr. Božena Husárová. Čo sa týka dovolacej námietky ohľadom nesprávne obsadeného súdu vo vzťahu k údajnej nezákonnej zmene obsadenia vec prejednávajúceho senátu 21Cob, dovolací súd poznamenáva, že námietka je bez právneho významu, keďže ako bolo uvedené vyššie, pridelenie veci náhodným výberom do senátu 21Cob bolo výsledkom legitímneho postupu odvolacieho súdu a následné zmeny v obsadení senátu 21Cob boli súladné s rozvrhom práce odvolacieho súdu. V zmysle Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2020 v znení dodatku č. 10 účinného k 1. júnu 2020 došlo k zmene zloženia v súdnom oddelení 21, kedy sa namiesto člena senátu 21Cob K. do senátu zaradila S., pretože sudca K. bol dňom 1. jún 2020 ustanovený do funkcie štátneho tajomníka Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Z dôvodu zmeny zloženia senátu v súdnom oddelení 21, vo všetkých nevybavených veciach pridelených členom senátu do 31. mája 2020, zákonným senátom bol senát v zložení predsedníčka senátu JUDr. Božena Husárová, S. a JUDr. Róbert Foltán. Následne v zmysle Dodatku č. 23 k Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2020 účinného k 1. decembru 2020, z členov obchodno - správneho kolégia bola pre prerušenie výkonu funkcie sudcu vypustená sudkyňa JUDr. Božena Husárová. Vychádzajúc z bodu III citovaného dodatku, zatvorilo sa súdne oddelenie 21Cob a otvorilo sa súdne oddelenie 32Cob, ktorého predsedníčkou bola S. a členmi JUDr. Róbert Foltán a S.. Keďže JUDr. Božena Husárová bola v prejednávanej veci sudkyňou spravodajkyňou, podľa bodu II výroku i odôvodnenia citovaného dodatku, v súlade s ust. § 51 ods. 4 písm. b/ zákona o súdoch, podľa bodu 21. písm. A/ Zásad a pravidiel zapisovania a pridelovania vecí na jednotlivých úsekoch Krajského súdu v Trnave pre rozvrh práce na

rok 2020, nevybavené veci pridelené JUDr. Božene Husárovej v obchodnoprávnej agende odvolacej ako sudkyňi spravodajkyňi boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov vygenerovaním nového predsedu senátu z členov senátu v danej veci (S.) a následne vygenerovaním ďalšieho člena senátu z ostatných sudcov príslušného kolégia, ktorým boli pridelené veci v súdnom registri, v ktorom bola vec zapísaná (S.). Z potvrdenia o prerozdelení veci založenom v súdnom spise na č. I. 398 je zrejmé, že k 1. decembru 2020 bolo následkom uvedeného zmenené zloženie zákonného senátu, ktorý vec sp. zn. 21Cob/2/2020 prejednával. Predsedníčkou senátu bola S. a členmi senátu S. (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Róbert Foltán. Dodatkom č. 4 k Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2021 účinným k 17. februáru 2021 došlo k ďalšej zmene v obsadení zákonného senátu. Z dôvodu práceneschopnosti sudkyne S., ktorá presiahla dobu šesť týždňov, v zmysle ust. § 51 ods. 4 písm. a/ zákona o súdoch, nevybavené veci, ktoré boli pridelené S. ako sudkyňi spravodajkyňi v súdnom oddelení 21Cob boli prerozdelené pomocou technických a programových prostriedkov vygenerovaním nového predsedu senátu z členov senátu v danej veci zastávajúceho funkciu predsedu senátu, ktorému sú pridelené veci v súdnom registri, v ktorom je vec zapísaná (.) a následne vygenerovaním nového člena senátu z členov príslušného kolégia, ktorým sú pridelené veci v súdnom registri, v ktorom je vec zapísaná (JUDr. Erika Tischlerová, K.). Po zmene obsadenia zákonného senátu senát vec prejednával v zložení predsedníčka senátu S. a členovia senátu JUDr. Erika Tischlerová a K. S. sa následne dňom 22. februárom 2021 vzdala funkcie sudcu (Dodatok č. 6 k Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2021). V zmysle bodu V. Dodatku č. 6 k Rozvrhu práce Krajského súdu v Trnave na rok 2021 účinného k 15. marcu 2021, všetky nevybavené veci pridelené do dňa účinnosti dodatku JB. v súdnom oddelení 21 ako sudkyňi spravodajkyňi sa prideliť do súdneho oddelenia 32. S účinnosťou od 15. marca 2021 preto predmetnú vec sp. zn. 21Cob/2/2020 prejednával a aj rozhodol senát 32Cob v zložení predsedníčka senátu S.á a členovia JUDr. Erika Tischlerová (sudkyňa spravodajkyňa) a JUDr. Róbert Foltán. JUDr. Erike Tischlerovej ako sudkyňi spravodajkyňi bola vec pridelená opatrením predsedu senátu z 29. marca 2021.

39 Z tohto dôvodu dovolací súd konštatuje, že ak o odvolaní žalovaného rozhodol krajský súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu S. a členov senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a JUDr. Róberta Foltána, rozhodol vo veci zákonný senát určený rozvrhom práce a v súlade so zákonom.

40 Vzhľadom na uvedené, konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté namietanou vadou zmatečnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. e/ CSP. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného v tejto časti odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

41 V ďalšej časti dovolania žalovaný dôvodí prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

42 Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Ak dovolanie nemá vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Z nedávnych rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nálezy sp. zn. I. ÚS 115/2020, I. ÚS 336/2019) vyplýva požiadavka na náležité posúdenie dovolania vo vzťahu k jeho

prípustnosti. Z citovaných rozhodnutí vyplýva, že pri posudzovaní toho, či dovolateľ dostatočne vymedzí právnu otázku (§ 432 CSP) je potrebné, aby sa najvyšší súd pokúsil autenticky porozumieť dovolateľovi - jeho textu ako celku, ale na druhej strane, nesmie ani dotvárať vec na úkor procesnej protistrany. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“ čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolenej otázky. V tomto kontexte ústavný súd vyžaduje, aby právna otázka z dovolania jasne vyčnievala a takisto, aby z dovolania vyčnievalo aj právne posúdenie veci, ktoré pokladá dovolateľ za nesprávne s uvedením toho, v čom má spočívať táto nesprávnosť. Preto musí pripraviť jasné, vecné a zmysluplné vymedzenie namietaného nesprávneho právneho posúdenia spornej právnej otázky (k uvedenému porovnajte nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 291/2021). Z nálezov ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 615/2021 je tiež zrejma požiadavka na najvyšší súd, aby nepristupoval k vymedzeniu dovolacích dôvodov príliš formalisticky (I. ÚS 336/2016, I. ÚS 164/2012, IV. ÚS 372/2020), na druhej strane ale určité požiadavky na formuláciu dovolacích dôvodov musia byť splnené, inak by inštitút dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku stratil svoj zmysel, ktorým je zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov a odstraňovanie zásadných väd konania, pre ktoré je nutné zasiahnuť do právoplatných rozhodnutí. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnoti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

43 Keďže dovolateľ namieta nesprávne právne posúdenie právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), je povinný zároveň špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu, od ktorej sa mal odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť. Právna otázka takto dovolateľom v dovolaní nenastolená a nekonkretizovaná, nemá relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Z dovolania vyplýva, že žalovaný vytyka odvolaciemu súdu ako aj súdu prvej inštancie, že rozhodnutie súdov oboch inštancií vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, kritizuje správnosť postupu oboch súdov, ktoré sa dôsledne nezaoberali posúdením platnosti namietaných ustanovení Zmluvy o poskytovaní konzultačných činností uzavretej medzi sporovými stranami 26. februára 2000, a to z pohľadu, či ich skutočným cieľom nebolo obídenie zákona o verejnom obstarávaní. Domnieva sa, že súdy oboch inštancií dotknuté ustanovenia zmluvy nesprávne interpretovali a s námietkou neplatnosti úkonu sa náležite nevysporiadali, keďže spôsob akým sa súdy s námietkou vysporiadali nebol adekvátny a súladný so zákonom. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (viď R 54/2012 a rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/62/2010, sp. zn. 2Cdo/97/2010, sp. zn. 4Cdo/68/2011, sp. zn. 7Cdo/17/2013). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musí založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa. Nesprávne právne posúdenie môže byť teda dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia.

44 V prejednávanej právnej veci sa dovolateľ v podstate dotkol vecnej správnoti právneho záveru odvolacieho súdu ako i súdu prvej inštancie, v kontexte s právnym posúdením prejednávanej veci, pričom za nesprávny označil právny záver týkajúci sa platnosti Zmluvy o poskytovaní konzultačných činností uzavretej medzi sporovými stranami 26. februára 2000 vo vzťahu k namietaným ustanoveniam. Ak dovolateľ v dovolaní namietol uvedené nesprávne právne posúdenie súdov oboch inštancií, ktoré bolo následkom nesprávnej aplikácie, resp. neaplikácie výkladových pravidiel vyplývajúcich zo zákona (§ 35 Občianskeho zákonníka a § 266 Obchodného zákonníka), v dôsledku čoho i závery súdov v otázke interpretácie napadnutých zmluvných ustanovení boli nesprávne a právne neudržateľné, dovolací súd v danej súvislosti poznamenáva, že obsahom dovolania žalovaného je v zásade len polemika s právnym názorom krajského súdu (i súdu prvej inštancie) o platnosti zmluvy, resp. kritika toho, ako súdy právne vec posúdili, čo nezodpovedá spôsobu vymedzenia dovolacej otázky podľa ust. § 432 ods. 2 CSP. Navyše, dovolateľom formulovaná „právna“ otázka je predovšetkým polemika so skutkovým stavom

súvisiacim s interpretáciou namietaných ustanovení Zmluvy o poskytovaní konzultačných činností, na základe ktorého sa súd ustálil v právnom závere o platnosti ustanovení Zmluvy. Dovolateľ sa domnieva, že namietané ustanovenia zmluvy bolo potrebné interpretovať v súlade s § 35 Občianskeho zákonníka a § 266 Obchodného zákonníka, čo by viedlo k záveru o obchádzaní zákona a ich neplatnosti. Pokiaľ však súd zisťuje obsah zmluvy, a to aj za pomoci výkladu prejavov zmluvných strán v zmysle § 35/2 Občianskeho zákonníka, rieši skutkové otázky. Výsledkom tejto činnosti súdu sú skutkové zistenia a z nich vyvedené skutkové (nie právne) závery súdu. Hodnotiaci skutkový záver súdu, ktorý tvorí podstatu tohto výsledku, nemožno považovať za právne posúdenie (k uvedenému porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. marca 2019 sp. zn. 3 Cdo 27/2019. Výklad zmluvy je skutkovou otázkou, vedúcou k ustáleniu skutkového stavu a následnému právnomu posúdeniu veci. Pretože výklad vychádza zo špecifických okolností konkrétneho prípadu, nemohlo by sa jednať ani o otázku zásadného právneho významu. Výklad zmluvy by mohol mať judikatórny presah len vtedy, ak by sa nastolená otázka výkladu dala zovšeobecniť spôsobom, ktorý by mohol byť relevantný aj pre riešenie iných prípadov. Dovolateľ zároveň neuviedol žiadnu judikatúru najvyššieho súdu, od ktorej by sa odvolací súd svojím rozhodnutím odklonil, a preto dovolací súd záverom konštatuje, že dovolací dôvod v danej časti nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až 435 <.>.

45 Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, keďže prípustnosť dovolania žalovaného nie je daná podľa ust. 420 písm. e/ CSP a ani podľa ust. 421 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolací súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ust. § 447 písm. c/ v časti dovolacej námietky nesprávne obsadeného senátu a podľa § 447 písm. f/ CSP v časti námietky nesprávneho právneho posúdenia veci bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti napadnutých rozhodnutí.

46 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcu, ktorý si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

47 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.